

prism

คดีฆาตกรรม ในคฤหาสน์กังหันน้ำ 水車館の殺人

อาญาสีจิ ยูกิโตะ

เจียน

ฉวีวงศ์ อัครเวสนา

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตัวอย่างนักสืบที่ยกขึ้นมาแต่ละคนแสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่านายชิมาดะผู้นี้

เป็นนักอ่านนิยายนักสืบตัวยง

ในกลุ่มที่หนึ่งฟังอยู่เสมอมีคนทำหน้าที่หลอเมื่อได้ยินชื่อของใครก็ไม่รู้

ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

คนหนึ่งคือพ่อค้าภาพวาดตัวอ้วนพุงพลุ้ยผู้ที่น่าจะห่างไกล

จากการอ่านหนังสือรวมถึงนิยายสืบสวน

และอีกคนหนึ่งคืออาจารย์มหาวิทยาลัยผู้สวมแว่นตากรอบดำ

ซึ่งบ่งบอกว่าเป็นคนบ้าวิชาการ

- อาญาสีจิ ยูกิโตะ

คำนำสำนักพิมพ์

คดีฆาตกรรมในคดีฆาตกรรมกัณฑ์ทศน้ำ คือเรื่องราวของฟูจิโนมะ คิอิจิ ทายาทคนเดียวของจิตรกรอัจฉริยะฟูจิโนมะ อิซเซ หลังจากอิซเซเสียชีวิต คดีฆาตกรรมกัณฑ์ทศน้ำจะเปิดให้เขารับเชิญเข้ามาชมภาพวาดของอิซเซได้เพียง ปีละหนึ่งครั้งเท่านั้น คือวันที่ 28 กันยายน ซึ่งถือเป็นวันครบรอบวันตายของ อิซเซ จิตรกรระดับอัจฉริยะถ่ายทอดภาพที่เขาจับได้ด้วยดวงตาแห่งหัวใจ ลงบนผืนผ้าใบให้ปรากฏเป็นภาพเหนือจริงราวอยู่ในโลกของมนตร์มายา

แขกที่ถูกรับเชิญมายังคดีฆาตกรรม ต่างคลั่งไคล้ภาพวาดของอิซเซ แต่มีภาพ หนึ่งภาพที่ทุกคนอยากเห็น ว่ากันว่าคิอิจิเก็บไว้ในคดีฆาตกรรม ไม่มีใครเคยเห็น มาก่อน ภาพนั้นชื่อว่า *มวลหมู่เงามายา* เป็นภาพที่อิซเซวาดไว้ก่อนที่จะ เสียชีวิต และคิอิจิเก็บภาพนี้ไว้เป็นความลับจากทุกคนด้วยเหตุผลบางอย่าง ที่บอกใครไม่ได้

ปีก่อน คิอิจิเปิดคดีฆาตกรรมให้เขารับเชิญเข้ามาชมภาพวาด แต่กลับเกิดเหตุ ไม่คาดฝัน แม่บ้านในคดีฆาตกรรมตกลงมาจากหอคอย ทุกคนต่างลงความเห็นว่า เป็นอุบัติเหตุ

ปีนี้ คิอิจิเปิดคดีฆาตกรรมให้เขารับเชิญเข้ามาชมภาพวาดอีกครั้ง แล้วก็ ด้มีคนเสียชีวิตซ้ำกับเหตุการณ์เมื่อปีก่อน อีกทั้งคิอิจยังได้จดหมายลึกลับ มีข้อความเขียนเอาไว้ว่า *ออกไปจากบ้านหลังนี้ ไปให้พ้น* ซึ่งไม่รู้ว่ามีใคร เป็นคนเขียนและต้องการอะไร

อุบัติเหตุเมื่อปีก่อน การตายอย่างปริศนาของคนในคฤหาสน์ในปีนี้ รวมถึงจดหมายลึกลับที่เจ้าของคฤหาสน์ได้รับนั้นจะเกี่ยวข้องกันอย่างไร

ปริศนาลึกลับมากมายที่อยู่ใน *คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์กังหันตหน้า* กำลังรอให้ผู้อ่านช่วยกันไขคดี ขอเตือนว่า อย่าอ่านข้ามแม้แต่บรรทัดเดียว

หลังจาก *คดีฆาตกรรมในบ้านสีบเหลียม*, *คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์แมวดำ* และ *คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์หน้ากามาศจรรย์* ได้รับการตอบรับจากนักอ่านเป็นอย่างดีไปแล้วนั้น ทางสำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า *คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์กังหันตหน้า* ผลงานของอาयाสีจิ ยูกิโตะ เล่มนี้ จะทำให้ผู้อ่านได้สนุกไปกับเรื่องราวต่างๆ ในเล่มอีกเช่นเคย

prism

สารบัญ

บทนำ	(29 กันยายน ค.ศ. 1985 เวลา 05.50 น.)	5
บทที่ 1	ปัจจุบัน (28 กันยายน ค.ศ. 1986)	12
บทที่ 2	อดีต (28 กันยายน ค.ศ. 1985)	23
บทที่ 3	ปัจจุบัน (28 กันยายน ค.ศ. 1986)	36
บทที่ 4	อดีต (28 กันยายน ค.ศ. 1985)	47
บทที่ 5	ปัจจุบัน (28 กันยายน ค.ศ. 1986)	58
บทที่ 6	อดีต (28 กันยายน ค.ศ. 1985)	70
บทที่ 7	ปัจจุบัน (28 กันยายน ค.ศ. 1986)	85
บทที่ 8	อดีต (28 กันยายน ค.ศ. 1985)	95
บทที่ 9	ปัจจุบัน (28 กันยายน ค.ศ. 1986)	112
บทที่ 10	อดีต (28 ถึง 29 กันยายน ค.ศ. 1985)	131
บทที่ 11	ปัจจุบัน (28 กันยายน ค.ศ. 1986)	162
บทที่ 12	อดีต (29 กันยายน ค.ศ. 1985)	186
บทที่ 13	ปัจจุบัน (29 กันยายน ค.ศ. 1986)	203
บทแทรก		217
บทที่ 14	ปัจจุบัน (29 กันยายน ค.ศ. 1986)	227

ທດສະຍານ

รายชื่อบุคคลผู้ปรากฏตัวในเรื่อง

[ตัวเลขในวงเล็บคืออายุ ณ เดือนกันยายน ค.ศ. 1985]

ฟูจิโนะมิะ อิชเซ

นักวาดภาพผู้ได้รับสมญาว่าจิตรกรผู้เห็นภาพมายา ทั้งมรดกมุลค่ามหาศาลเอาไว้หลังถึงแก่กรรม

ฟูจิโนะมิะ คิอิจิ

บุตรชายคนเดียวของอิชเซ มีแผลเป็นเต็มตัวทั้งที่แขนขาและใบหน้าจากอุบัติเหตุ จึงต้องใส่หน้ากากและซ่อนตัวอยู่ในคฤหาสน์กังหันตหน้า (41)

ฟูจิโนะมิะ ยูริเอะ

ภรรยาสาวสวยวัยรุ่นของคิอิจิ ลูกสาวคนเดียวของชิบางากิ โคอิจิโร (ถึงแก่กรรม) ลูกศิษย์ของอิชเซ อาศัยอยู่ในห้องหอคอย (19)

มาซากิ ชิงโงะ

เพื่อนของคิอิจิ เคยเป็นลูกศิษย์ของอิชเซ เข้ามาอาศัยอยู่ในคฤหาสน์กังหันตหน้า หลังจากใช้ชีวิตเร่ร่อนอยู่นานปี (38)

คุราโมโตะ โชจิ

ทนายหน้าหอของคฤหาสน์กังหันตหน้า (56)

เนงิชิ ฟูมิเอะ

อดีตแม่บ้านที่ประจำอยู่ในคฤหาสน์ (45)

โนซาวะ โทโมโกะ

แม่บ้านคนปัจจุบันที่มาทำงานแบบไปกลับ (31)

โออิชิ เก็นโซ

พ่อค้าศิลปะวัตถุที่มาเยือนคฤหาสน์กังหันตหน้าปีละครั้ง (49)

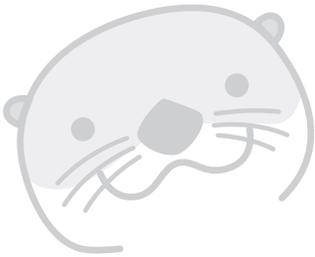
โมริ ชิเงฮิโกะ

ศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ ประจำมหาวิทยาลัยเอ็ม** ที่มาเยือนคฤหาสน์กังหันตหน้าปีละครั้ง (46)

มิตามูระ โนริยุกิ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลคัลยกรรม ที่มาเยือน
คฤหาสน์กังหันตหน้าปีละครั้ง (36)

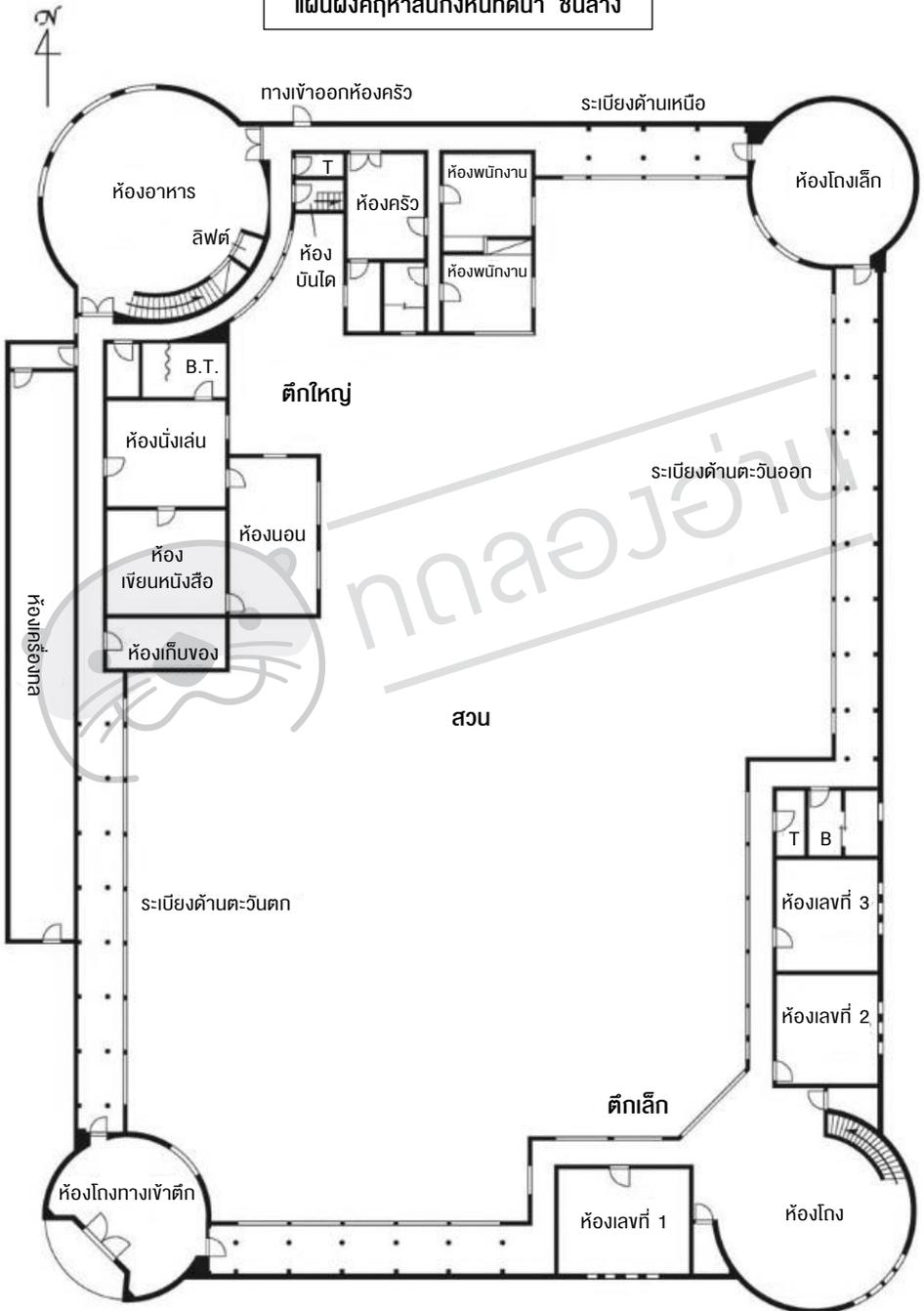
ฟูรุกาวะ สึเนฮิโตะ รองเจ้าอาวาสวัดโบโดจิซึ่งเป็นวัดประจำตระกูล
ฟูจินูมะ ที่มาเยือนคฤหาสน์กังหันตหน้า
ปีละครั้ง (37)

ชิมาดะ คิโยชิ (นามปากกาชิชิยะ คาโดมิ) แหกรับเชิญ (36)

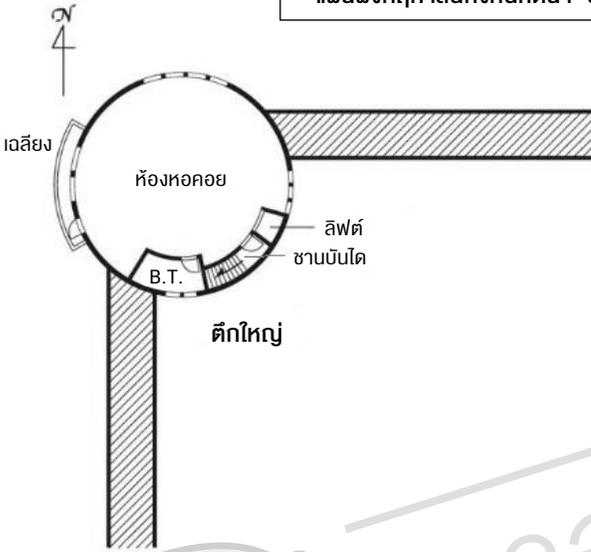

ทดลองอ่าน

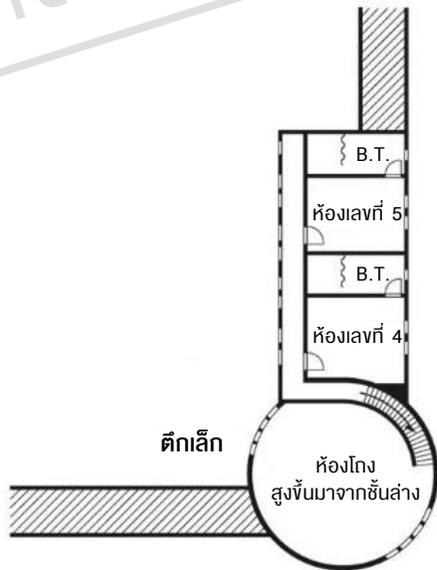
แผนผังคฤหาสน์กิ่งหันทัดน้ำ ชั้นล่าง

แผนผังคฤหาสน์ถึงหันกตน้ำ ชั้นบน

ทดลองอ่าน

B ห้องน้ำ T ห้องสุขา
ส่วนที่ระบายด้วยเส้นทแยงคือหลังคากระเบื้อง

บทนำ

29 กันยายน ค.ศ.1985

เวลา 05.50 น.

...และแล้ว คำคืนที่พายุโหมกระหน่ำรุนแรงก็สิ้นสุดเมื่อรุ่งอรุณของวันใหม่มาถึง

กลุ่มเมฆที่ทับซ้อนกันหนาที่บเร่กระจายตัวเบาบางขึ้นทีละน้อยเผยให้เห็นท้องฟ้าขาวเรืองจาง ๆ ขึ้นมาบ้างที่แนวเทือกเขาไกลออกไปทางตะวันออก แนวฝนตกหนักและฟ้าคะนองดูเหมือนจะเคลื่อนไปจากแถบนี้แล้ว แต่ลมพายุยังโหมกระหน่ำอยู่ในหุบเขาไม่หยุดหย่อน เสียงหวีดหวิวของแมกไม้ลู่ลมแรงก้องระงม น้ำในแม่น้ำลำธารไหลแรงและเอ่อล้นตลิ่ง

กังหันตดน้ำขนาดใหญ่ยักษ์สามอันที่เรียงรายกันอยู่ด้านข้างคฤหาสน์ซ่อนตัวตะคุ่มอยู่ในเงามืดหม่นตามกันไม่หยุดยั้ง

คำคืนที่ผ่านมายาวนานมาก

เสียงฝนเสียงลม เสียงน้ำป่าและเสียงกังหันตดน้ำประสานกันอึงอลราววงออร์เคสตราที่ทุกคนเล่นผิดโน้ตกลายเป็นเสียงกรีดก้องสยองขวัญ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นติด ๆ กันโดยไม่ทันถึงรุ่งอรุณ ทั้งวิปริตและสะเทือนขวัญจนทุกคนในคฤหาสน์ต่างตื่นตระหนกซ้ำแล้วซ้ำอีกจนแทบเสียสติไปตาม ๆ กัน ผู้หญิงคนหนึ่งตกลงมาจากหอคอย ภาพเขียนภาพหนึ่งสูญหาย ชายคนหนึ่งหายตัวไปอย่างลึกลับ แต่จะมีใครสักกี่คนที่คาดการณ์ล่วงหน้าได้ถูกต้องว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นติด ๆ กันนั้นจะมาเชื่อมโยงถึงกันอย่างไร ณ จุดใด

คำคืนที่บอบช้ำจากฤทธิ์ลมพายุสิ้นสุดลงแล้ว
และสิ่งที่ทุกคนเห็นอยู่ตรงหน้าคือจุดจบอันวิปริตและสะเทือนขวัญ
ของเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ในคฤหาสน์

★

สุระเบียงทางเดินซึ่งโค้งตามแนวหอคอยสูงตระหง่านอยู่ทางด้านตะวันตก
เฉียงเหนือของตึกใหญ่ มีประตูดำอยู่บานหนึ่งซึ่งขณะนี้เปิดอ้าอยู่ ภายใน
เป็นห้องแคบๆ เรียกกันว่าห้องบันได จากการที่มีบันไดกว้างและแข็งแรง
ทอดลงไปใต้ดิน

และเมื่อลงบันไดไปจนสุดก็พบห้องใต้ดินที่ผนังเป็นคอนกรีตสีเทา
โล่งกว้างอยู่ภายใต้แสงริบหรี่จากดวงไฟแบบตะเกียง ผนังด้านที่อยู่ใกล้บันได
มีเครื่องซักผ้าตั้งเรียงอยู่กับเครื่องอบผ้าขนาดใหญ่และตะกร้าที่ใส่เสื้อผ้า
เตรียมซักเอาไว้จนล้น ถัดไปเป็นระบบท่อที่เดินไต่ขึ้นไปตามผนังหอคอย

ชายห้าคนและหญิงหนึ่งคนยืนมุงกันอยู่ลึกเข้าไปในความมืดสลัวของ
ห้องกว้าง

ชายคนหนึ่งในจำนวนนั้นนั่งอยู่บนวิลแชร์ที่มีสวาน้อยแสนสวย
ในชุดนอนผ้าไหมสีขาวยืนจับคันเข็นอยู่ข้างหลัง ส่วนชายอีกสี่คนที่อยู่ใน
ชุดนอนและมีเสื้อแบบต่างๆ กันคลุมทับนั้น สองคนเข้ามายืนขนานข้าง
สวาน้อยเอาไว้เหมือนบอดี้การ์ดและอีกสองคนยืนห่างออกไปเล็กน้อย

“ใครก็ได้...”

ชายบนวิลแชร์ซ่อนร่างผ่ายผอมไว้ในเสื้อคลุมสีน้ำตาลตัวโคร่ง
สวมถุงมือผ้าสีขาวยังที่ไม่น่าหนาวเพราะเพิ่งจะเดือนกันยายน เขาประสานมือ
เอาไว้แน่นที่ตอข้อขณะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบพร่า

“ช่วยเปิดฝานั้นหน่อยได้มั๊ย”

เสียงแหบพร่าสิ้นสะท้านฟังแล้วเข้าใจได้ว่าใจของผู้พูดคงกำลัง
เต้นระทึก แต่ใบหน้าก็เห็นในความมืดสลัวนั้นดูนิ่งสนิทไร้ความรู้สึกอย่าง
สิ้นเชิง เป็นเพราะเขาสวมหน้ากากยางแบบเนื้อสีขาวเอาไว้

ชายอ้วนพุงพลุ้ยวัยกลางคนหน้าแดงเรื่อซึ่งยืนขนานบสาวน้อยอยู่ข้างหนึ่ง
ขยับตัวเมื่อได้ยินคำขอและก้าวออกมารับอาสา

แต่พอเดินไปถึงหน้าเตาเผาที่ตั้งอยู่ชิดผนังด้านลึกสุดของห้อง และ
หยิบเหล็กก้านยาวสำหรับเขี่ยไฟในเตาที่ถูกตั้งอยู่บนพื้นห้องขึ้นมาเท่านั้นเอง...
“จ้าก”

เขาก็ร้องออกมาไม่เป็นภาษา เขวี้ยงเหล็กเขี่ยไฟไปทางหนึ่งแล้วชวนเซ
ล้มลงกันกระแทกพื้นอยู่ตรงนั้นเอง

“คุณโออิชิ เกิดอะไรขึ้น”

ชายสวมหน้ากากที่หนึ่งอยู่บนวีลแชร์ร้องถาม

“นะ...นี่”

ชายกลางคนหน้าแดงเรื่อที่ยังนั่งกองอยู่บนพื้นคอนกรีต ชี้ไปทางเหล็ก
เขี่ยไฟที่ตนเขี่ยทิ้งไป

สาวน้อยแสนสวยกรีดเสียงแหลมสูง

“ยูริเอะ”

ชายบนวีลแชร์หันหน้าไปบอกกับสาวน้อย

“เธอไม่ควรเห็นอะไรแบบนี้ หลบไปทางโน้นก่อน”

“คุณยูริเอะ เชิญทางนี้ครับ”

ชายร่างสูงผิวขาวหน้าตาคมคาย หล่อห่ระดับดาราดูต่างกันลิบลับ
กับอีกคนที่ยืนขนานบสาวน้อยอยู่ด้วยกันเมื่อครู่ เอ่ยขึ้นพร้อมกับโอบไหล่
บอบบางของสาวน้อยที่ยืนหน้าซีดขาวด้วยความหวาดกลัวเป็นเชิงชวนให้ตามไป
เธอพยักหน้านิด ๆ ก่อนเดินชวนเซจวนหมดแรงอยู่ตรงเชิงบันได

ชายร่างเล็กสวมแว่นตาครอบดำกับชายร่างใหญ่หน้าบึ้งตึงที่ยืนอยู่ห่าง
ออกไป รีบเข้าไปยืนเป็นกำแพงกันไว้ไม่ให้สาวน้อยเห็นภาพสยองขวัญตรงหน้า

ชายหนุ่มรูปหล่อเห็นว่ามีแว้งใจได้แล้วจึงถอยห่างออกมา เดินไปยืนข้าง
ชายกลางคนหน้าแดงเรื่อที่ยังนั่งจ้ำ बै้าอยู่ และมองไปที่พื้น

“หมอมิตามูระ นั่นอะไร” ชายบนวีลแชร์ถาม

“ก็อย่างที่ท่านเห็น” ชายรูปหล่อผิวขาวตอบด้วยเสียงหนักแน่น
เยือกเย็นและมีกังวาน “นี่คุณครับ แต่ไม่รู้เหมือนกันว่านี่กลางหรือนี่นาง”

ชายบนวีลแชร์หมุนล้อรถด้วยตนเองเข้าไปใกล้ ๆ และมองไปที่นิ้วมือ ซึ่งถูกตัดขาดอย่างน่าสยดสยองตรงโคนมีเลือดดำ ๆ เกรอะกรังดูคล้ายศพ มีหนอนเนา ๆ

“รอยถูกตัดยังคงสดอยู่เลย คิดว่าคงไม่ถึงสองชั่วโมง”

“แต่ ทำไม...”

“นั่นสิครับ”

ชายรูปหล่อผิวขาวคุกเข่าลงกับพื้นและก้มหน้าลงไปพิจารณา **นั่นนั่น** ใกล้ ๆ

“**อ๊ะ...มีรอยสวมแหวนอยู่ด้วย** รู้สึกว่าจะคับพอดี”

“โธ่”

ชายบนวีลแชร์ผู้มีท่าทางเป็นประมุขหลับตาและสอดนิ้วผ่านช่องที่เจาะไว้บนหน้ากากเข้าไปกดเปลือกตาเอาไว้แน่น

“มาซาก็”

“ใช่ครับ ผมก็คิดอย่างนั้น” ชายผิวขาวตอบพร้อมกับยืนขึ้น พลางใช้ปลายนิ้วข้างขวาขยับแหวนทองที่นิ้วนางข้างซ้ายของตนเองไปมา

“น่าจะเป็นรอยแหวนพลอยตาแมวของคุณมาซาก็เน่ครับ”

“แปลว่า **มาซาก็ถูกฆ่า...**”

“ผมว่า ตอนนี้น่าคงยังพูดอะไรไม่ได้” ชายหน้าแดงเรื่อยันตัวลุกขึ้นมา ยืนได้ในที่สุด “คุณพู่จินูมะครับ ถ้าอย่างนั้นในนี้ก็...”

ชายบนวีลแชร์สายศีรณะ ท่าทางของเขาดูคลุมเครือมองไม่ออกว่า กำลังคิดอะไรอยู่

“คุณช่วยเปิดให้ดูหน่อยได้มั๊ย”

“คะ...คือผมว่า ไม่ดีกว่า”

ชายหน้าแดงเรื่อปฏิเสธปากคอสั้นจนแก้มกระเพื่อม ทำท่าราวกับจะทรุดลงไปกองกับพื้นอีก ชายผิวขาวชำเลื่องมองแล้วยกไหล่ชนิด ๆ บอกว่า

“ผมเปิดเอง”

แล้วเดินไปหยุดยืนที่หน้าเตาเผาขยะขนาดเล็กสีเงินมีคราบสกปรก ที่วางอยู่บนแท่นอิฐบล็อก ด้านบนมีปล่องควันสีเดียวกันกับตัวเครื่อง สูงจาก

ระดับตาของเขาตรงขึ้นไปฝั่งตัวผ่านเพดานห้องใต้ดินออกไปนอกตัวตึก
ซึ่งเมื่อกี้ฉันกับคูราโมโตะเห็นควันลอยออกมาจากปากปล่อง

ขณะนี้...

ทุกคนได้ยินเสียงไฟปะทุดังออกมาจากเตาเหล็ก ทั้งที่ไม่น่ามีใคร
ลุกขึ้นมาเผาขยะตั้งแต่เช้าตรู่แบบนี้

ชายผิวขาวยื่นเหล็กเขี่ยไฟที่กำลังไหม้มือไปที่บานประตูเหล็กของเตาเผา
ก้านเหล็กกระทบกับแผ่นประตูที่โดนเปลวไฟไหม้แรงจนร้อนจัดตั้งสะท้อน
ในความเงียบ เขาก็ยวบปลายที่งอเหมือนสลักกลอนเข้ากับมือจับบานประตูเตา
และดึงให้เปิดออกทันที

เปลวไฟในเตาลุกโชนแดงฉาน

“จ้าก”

กลิ่นเหม็นรุนแรงพลุ่งออกมาทันทีที่ประตูเตาเผาเปิดออกทำเอาทุกคน
ผงะและยกมือขึ้นอุดจมูกไปตาม ๆ กัน และคงต้องมีคนกระอักกระอ่วน
แทบจะอาเจียนออกมาเป็นแน่ มันเป็นกลิ่นโปรตีนที่ถูกเผาไหม้ ซึ่งเชื่อเลยว่า
ใครก็ตามที่ได้ *กลิ่นประหลาด* นี้จะต้องนึกเห็น **ภาพแหล่งที่มาของกลิ่น**
เป็นภาพเดียวกันแน่นอน

“มาซาก็...”

ชายบนวีลแชร์ครางออกมาด้วยความสะเทือนใจ

“ทำไมถึงเป็นอย่างนี้”

ชายผิวขาวแหงเหล็กเขี่ยไฟเข้าไปในเตา ที่มีอะไรสักอย่างถูกเผาไหม้
เป็นก้อนดำ ๆ ทับกันอยู่ในกองไฟที่กำลังลุกโชน

เขาเขี่ยแยกดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นอะไรกันแน่ ด้วยท่าทางที่ดูใจเย็น
แต่มือที่จับด้ามเหล็กเขี่ยไฟอยู่นั้นสั่นระริก ไม่ก็อึดใจต่อมาก็ทิ้งปลายเหล็ก
ลงไป *อะไร* ก้อนหนึ่ง และดึงออกมาจากเตาทันที

“โอ๊ะ”

ชายผิวขาวร้องลั่นพร้อมกับกระโจนห่างออกมาหลายก้าว

ก้อนดำ ๆ ที่ติดปลายเหล็กเขี่ยไฟอยู่นั้นลากอีกก้อนหนึ่งติดออกมาด้วย
เสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกระงมไปทั่วห้องใต้ดิน

ชายหนุ่มตกตะลึงแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเห็นชัดว่าก้อนกลม ๆ ที่กำลังอยู่บนพื้นคอนกรีตสีเทาคืออะไร

“ทำไมถึงโหดเหี้ยมอย่างนี้”

สิ่งที่เขาเห็นคือศิระะคนที่ถูกตัดออกจากร่าง ถูกไฟไหม้จนดำปิ้ง ควันขาว ๆ ลอยกรุ่นขึ้นมาเป็นสาย ผมไหม้หมดแล้ว ตา จมูก และริมฝีปาก ถูกเผาจนสิ้นสภาพ

เขาเบนสายตาไปยังอะไรดำ ๆ ที่เสียบอยู่กับเหล็กเขี่ยไฟในมือเหมือนอาหารปิ้งย่าง และพึมพำออกมาว่า

อันนี้ແັນหรือ

ก่อนสลัดทิ้งลงไปจนถึงโลหะเปล่า ๆ ที่วางอยู่ข้างตัว

แขนคนจริง ๆ ด้วย ถูกไฟเผาจนผิดรูปผิดร่างและดำเป็นตอตะโก เช่นเดียวกับส่วนศิระะ

ท่อนแขนนั้นเป็นแขนข้างซ้าย และที่น่าสังเกตุคือนิ้วมือขาดหายไป นิ้วหนึ่ง นับจากนิ้วโป้งไปเป็นนิ้วที่สี่ซึ่งก็คือนิ้วนางนั่นเอง

นิ้วนางข้างซ้าย

ณ วินาทีนั้นเอง ทุกคนก็ประจักษ์ความจริงด้วยตาตนเองว่า ศพของ คนคนหนึ่งถูกตัดออกเป็นหกชิ้นคือศิระะ ลำตัว แขนทั้งสองข้าง และขา ทั้งสองข้าง แล้วเผารวมกันในเตาเผาขยะ

★

เช้าวันรุ่งขึ้นของคำคืนที่พายุโหมกระหน่ำรุนแรง

และแล้วทุกคนในคุกทาสนั้นก็ได้เห็น “รูป” ของ “คดี” ที่เกิดขึ้นในคุกทาสนี้ ถูกตีแผ่ออกอย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตา

ผู้หญิงเคราะห์ร้ายตกลงมาจาก **หอคอย** ภาพเขียนถูกขโมย ชายลี้ลับ หายตัวไป

และสุดท้ายคนที่ตามจับชายคนนั้นก็ถูกฆ่าที่นั่นศพเผาทิ้งในเตาเผาขยะ ไม่นานพายุก็สงบลง

พร้อมกับที่เหตุการณ์คืนนั้นถูกปิดผนึกไว้เป็นปริศนา รอการถอดรหัส
ให้กระจ่างชัดขึ้นมาในวันหนึ่งข้างหน้า

บทที่ 1

ปัจจุบัน

28 กันยายน ค.ศ.1986

ห้องนอนของฟูจิโนะ คิอิชิ

(08.30 น.)

ฉันลืมตาตื่นขึ้นตามปกติเช่นเดียวกับทุกเช้า

แสงแดดสว่างแจ่มใส่ยามเช้าส่องผ่านม่านสีน้ำตาลอ่อนของหน้าต่างด้านตะวันออกที่มองเห็นสวนเข้ามาในห้อง และเมื่อเงียหูฟังก็แว่วเสียงนกป่าเพรียกหากันอยู่บนภูเขาไกลออกไป ประสานกับเสียงกระซิบแผ่วของน้ำในลำธาร

ก๊ง...ก๊ง...

เสียงก๊งกั้กั้ทหน้าทางด้านตะวันตกของคฤหาสน์ที่หมุ่นไม่หยุดสะท้อนก้องมาเป็นจังหวะ...ยามเช้าที่สงบสุข...

อากาศดีต่อเนื่องมาตลอดหลายวันตั้งแต่ย่างเข้าเดือนกันยายน แต่ได้ยินจากรายงานข่าวเมื่อคืนวานว่าพายุไต้ฝุ่นลูกที่เท่าไรจำไม่ได้แล้วที่กำลังเคลื่อนตัวใกล้เข้ามา อาจทำให้ฝนเริ่มตกในภูมิภาคชูโงกุตั้งแต่บ่ายวันที่ 28 ถ้าอย่างนั้นลักษณะอากาศของเช้าวันนี้อาจเป็นอย่างที่เรียกกันว่าความเงียบสงบก่อนเกิดพายุใหญ่ก็ได้

ฉันค่อย ๆ ยืนตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียงกว้าง

08.30 น.

นาฬิกาบนผนังซึ่งบอกเวลาที่ฉันนอนตามปกติของฉัน

ฉันเอนหลังพิงพนักเตียงก่อนยื่นมือไปที่โต๊ะข้าง ๆ หยิบกล่องยาเส้น
ทำจากไม้กฤษณาที่ใช้ติดตัวมานานปี เอามาบรรจุยาเส้นสูบพ่นควันสีนวล
หอมละมุน

“ได้ฝุ่นหรือ”

ฉันกระซิบกับตัวเอง แต่เสียงแหบพร่าผิดปกติ น่าเกลียดมาก

คิดอีกที เช้าวันที่ 28 กันยายนซึ่งเป็นวันเดียวกันนี้ของปีที่แล้ว
ก็เริ่มขึ้นเหมือน ๆ กันกับเช้านี้ รายการข่าวตอนนั้นก็รายงานว่าพายุไต้ฝุ่น
ลูกใหญ่กำลังเคลื่อนตัวใกล้เข้ามา แล้วก็เกิดพายุขึ้นจริง ๆ ตามพยากรณ์
อากาศ

หนึ่งปี...

ใช่...เวลาผ่านไปหนึ่งปีแล้วหลังคืนพายุนองเลือด

ฉันสูบกกล่องพ่นควันอ้อยอิงพลางนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ปล่อยให้ห้องลอย
กลับไปยังคืนนั้นเมื่อปีที่แล้ว และสัมผัสกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น และ
สิ่งที่ตามมาหลังจากนั้น...

ฉันชำเลืองดูประตูที่มุมห้องแวนหนึ่ง

ประตูไม้มะฮอกกานีสีน้ำตาลเข้มและลูกบิดสีทองแดงที่เปิดเข้าไปใน
ห้องเขียนหนังสือ ซึ่งฉันจะไม่มีวันเปิดเข้าไปอีก

รู้สึกตัวขึ้นมาอีกทีก็พบว่าร่างผ่ายผอมของฉันสิ้นสะท้าน เย็นวาบ
ตั้งแต่ยอดอกไปจนถึงสันหลังด้วยความหวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูกที่จู่โจมเข้ามา
อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงไปไหนได้

08.45 น.

ฉันรู้ว่าอีกไม่กี่อึดใจต่อมาก็จะได้ยินเสียงเรียกเบา ๆ แต่ดังกังวานของ
โทรศัพท์บนโต๊ะข้างเตียง ที่เป็นสัญญาณแจ้งการเริ่มต้นของวันใหม่

“อรุณสวัสดิ์ครับท่าน”

คุราโมโตะ โชจิ นายหน้าหอของคฤหาสน์หักทลายมาด้วยเสียงที่ปรับ
ให้ราบเรียบเช่นเดียวกับทุก ๆ วัน

“อาหารพร้อมเสิร์ฟในอีกไม่กี่นาทีนี้แล้วครับ”

“ขอบใจนะ”

ฉันวางกล่องยาเส้นลงบนที่วางแล้วลงมือเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดนอนไปเป็นเสื้อเชิ้ตกับกางเกงและสวมทับด้วยเสื้อคลุมเสร็จเรียบร้อยบนเตียงนอนนั่นเอง หลังจากนั้นจึงหยิบถุงมือผ้าสีขาวมาสวมและจัดการกับใบหน้าในขั้นสุดท้าย

หน้ากาก

สัญลักษณ์ของตัวเอง ของชีวิต และของทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นฉัน... พูจินุมะ คิอิจิ อย่างน้อยก็ในปัจจุบันนี้

หน้ากาก

ใช่...ฉันไม่มีหน้าที่จะเปิดให้ใครๆ เห็นได้ ต้องใช้หน้ากากปิดบังหน้าตาอันน่าเกลียดเหมือนต้องคำสาปเอาไว้แม้แต่การใช้ชีวิตประจำวันในบ้านตนเอง หน้ากากสีขาวที่จำลอง “ใบหน้า” ที่ควรเป็นมาแต่เดิมของประมุขคฤหาสน์หลังนี้

หน้ากากยางแบบแน่นกับผิวหนังปิดบังใบหน้าที่เป็นเนื้อแท้

08.55 น.

ประตูที่มูมห้องด้านขวาตรงข้ามกันคนละมุมกับบานที่เปิดเข้าไปในห้องเขียนหนังสือ กำลังถูกเคาะเป็นจังหวะอยู่ที่นี่เป็นประตูที่กั้นห้องนอนกับห้องนั่งเล่น

ยูริเอะนั่นเอง ฉันนึกถึงใบหน้าสดสวยเปล่งปลั่งไปด้วยรอยยิ้มน่ารักน่าเอ็นดูของสาวน้อยที่ช่วยจรรโลงใจอันเปล่าเปลี่ยวเดียวดายของฉันได้ชัดเจนก่อนที่จะเธอจะเข้ามาเสียอีก

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

สาวน้อยในชุดกระโปรงติดกันสีขาวบริสุทธิ์เปิดประตูเข้ามาในห้องด้วยกุญแจสำรอง

“กาแฟค่ะ”

ยูริเอะขยับแนวริมฝีปากจิ้มลิ้มที่แต่่มสีจาง ๆ เอ่ยเอื้อนคำเชิญชวนเสียงใสไพเราะ พลางหยิบเหยือกบนโต๊ะที่เข็นเข้ามารินกาแฟใส่ถ้วย พร้อมส่งสายตาที่สงบราบเรียบมายังฉันที่นั่งอยู่บนวิลแชร์ ฉันมองตอบด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึกของหน้ากากสีขาว

“หนึ่งปีแล้วนะคะ”

สาวน้อยกระซิบเสียงแผ่วและนิงรอคำตอบ ฉันเล็งด้วยการยื่นมือออกไปที่ถ้วยกาแฟ

“ขอกาแฟให้ฉันเถอะ”

ช่วงเวลาหนึ่งปีที่ผ่านไป มองจากภาวะแวดล้อมภายนอกอาจเห็นว่ามันดีสุดๆ พื้นที่กลางป่าบนภูเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของคฤหาสน์สงบเงียบราวกับกาลเวลาของโลกส่วนนี้หยุดนิ่งไม่เคลื่อนคล้อยไปตามยุคสมัย น้ำในลำธารไหลผ่านหุบเขามาหมุนก้างตันทดน้ำสามอันให้หมุนอยู่ตลอดไม่เคยหยุดยั้ง

เราสามคนคือฉัน ยูริเอะ และคูราโมโตะใช้ชีวิตอยู่กันเงียบๆ ในคฤหาสน์แห่งนี้ ไม่มีคนมาเยี่ยมเยียนนอกจากแม่บ้านที่มาทำงานแบบไปกลับ

แม้คนภายนอกจะมองว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ฉันรู้ดีว่าที่นี่เปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว และพูดได้เต็มปากว่าเป็นเพราะเหตุการณ์เมื่อหนึ่งปีที่ผ่านมานั่นเอง

ฉันแน่ใจว่าการที่ชายคนหนึ่งกับหญิงคนหนึ่งเสียชีวิตและชายคนหนึ่งหายสาบสูญไปในเหตุการณ์ครั้งนั้น ต้องทำให้สาวน้อยยูริเอะสะเทือนใจเป็นอย่างยิ่ง และเป็นรอยแผลลึกที่ฝังอยู่ในใจของเธออย่างไม่วันลบเลือนไปตลอดกาล

ช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา ฉันรู้สึกได้ว่าตนเองเปลี่ยนไปและคิดว่ายูริเอะก็เปลี่ยนไปมากด้วย

ฉันจับกาแฟวางที่โต๊ะภายใต้หน้ากากจ้องมองไปที่สาวน้อย ผู้หญิงที่ฉันรักมีอยู่คนเดียวคือยูริเอะ สาวน้อยแสนสวยที่ใช้ชีวิตวัยรุ่นนออยู่อย่างโดดเดี่ยวใน *ห้องหอคอย*

ยูริเอะ สาวน้อยร่างผอมบาง สูงเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบเซ็นต์เศษ ผิวขาว ผ่องใส ผมดำสนิทเป็นเงางามเหยียดตรงลงมาถึงเอวผู้นี้เปลี่ยนไปจริงๆ ดวงตาใสแจ้วที่เคยมองเหม่อเหมือนฝันไปไกลๆ เสมอคุณั้นดูเหมือนมีอะไรแฝงอยู่นิดๆ

ตอนเช้าเธอจะลงมาชงกาแฟแล้วเอามาให้ฉันเองถึงห้อง ลงจาก *หอคอย*

ออกไปเดินเล่นดูต้นไม้ใบไม้และน้ำในลำธารนอกคฤหาสน์ได้เอง และพยายามที่จะแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาแม้จะยังทำได้แต่เพียงน้อยนิด

ยูริเอะเปลี่ยนไปหลายอย่าง ซึ่งฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าควรดีใจหรือไม่

“วันนี้เธอสวยตามเคย สวยขึ้นทุกวันเลยนะ”

ยูริเอะแก้มแดงเรื่อและหลบสายตาเมื่อได้ยินคำชมโฉมของฉัน

“บ่ายวันนี้พวกเขาจะมากันอีก เธอไม่กลัวนะ”

สาวน้อยหนึ่งไปอึดใจหนึ่ง และเมื่อเธอยกมือบอบบางขึ้นมาวางบนไหล่ ฉันจึงได้กลิ่นกายหอมหวานเคล้ามากับกลิ่นยาเส้นที่ยังไม่ทันจาง

“กลัวนิด ๆ”

สาวน้อยสารภาพ

“แต่คิดว่าคงไม่เป็นไร”

“ไม่มีอะไรต้องกลัว”

ฉันตอบด้วยเสียงอ่อนโยนที่สุดเท่าที่ทำได้

“คิดจบลงแล้ว และปีนี้จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก”

“จริงเหรอ”

ฉันจะแน่ใจได้จริงหรือว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก

ฉันเปลือยตัวสิ้นศึระแวง ๆ ให้กับคำถามของตัวเอง... แรงจริง ๆ

ใช่... ต้องไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีอะไรทั้งนั้น... วันเสียแต่ว่า ชายที่หายตัวไปอย่างลึกลับเมื่อปีก่อนจะกลับมาที่นี่แล้วเริ่มหลอกหลอนรังควานไปทั่วเหมือนผีปีศาจ

ฉันกับยูริเอะมองหน้ากันนิ่งอยู่ครู่สั้น ๆ

หน้ากากของฉันมีอะไรให้สาวน้อยมองด้วยหรือ

ฉันนึกฉงน แต่สำหรับใบหน้าแสนสวยของเธอนั้นฉันเห็นแววความหวาดหวั่นฉาบฉวยอยู่อย่างปิดไม่มิด

“เดี๋ยวช่วยเล่นเปียโนให้ฟังหน่อยนะ”

ยูริเอะพยักหน้านิด ๆ รับคำขอของฉันแล้วยิ้มจนเห็นลักยิ้มบนแก้มข้างหนึ่ง

ห้องอาหาร

(เวลา 09.30 น.)

“เตรียมพร้อมสำหรับบ่ายนี้หรือยัง”

ฉันถามคุราโมโตะ โซจิ นายหน้าหอ หลังกินมื้อเช้ากับยูริเอะบนโต๊ะกลมตัวใหญ่กลางห้องอาหารทรงกลมเพดานสูงลิ่วกินพื้นที่อาคารสองชั้นด้านล่างของหอคอยเสร็จ

คุราโมโตะสวมชุดสูทพร้อมเสื้อกั๊กครบชุด รินกาแฟเติมให้ยูริเอะเสร็จพอดีจึงหันมาตอบว่า *เรียบร้อย* อย่างนอนน้อมทั้งที่ยังถือเหยือกกาแพอยู่ในมือ

“ผมเตรียมห้องพักแขกเลขที่หนึ่งถึงเลขที่สามที่ตึกเล็กไว้สามห้อง เรียบร้อยแล้วครับ ทุกท่านจะมาถึงราวบ่ายสองโมงและร่วมดื่มน้ำชากันที่ห้องโถงตึกโหนดอนบ่ายสามโมง ส่วนมื้อค่ำจะมารับประทานกันที่นี่เวลาหกโมงครึ่ง ผมจัดเหมือนกับทุกๆ ปีที่ผ่านมา ท่านมีอะไรจะเปลี่ยนแปลงบ้างมั๊ยครับ”

“ผมยกให้เป็นหน้าที่ของคุณทั้งหมด”

“ได้ครับ”

นายหน้าหอของคฤหาสน์แห่งนี้เป็นชายร่างสูงใหญ่ ออกผายไหล่ผึ่ง ดูบึกบึน หัวผมที่มีสีขาวยแซมเรียบแปล้เปิดหน้าผากสีเหลืองมุกว้าง ตาเล็กหยีเกือบเท่าเมล็ดข้าวและริมฝีปากหนาสีซีด ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยับย่นของชายร่างใหญ่วัยห้าสิบปลายผู้ที่ไม่เคยมีรอยยิ้ม ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหรือเวลาใดเสียงทุ้มมีกังวานน่าฟังนั้นบางครั้งฟังดูเยียบเย็นไร้ความรู้สึกเช่นเดียวกับใบหน้า

แต่บุคลิกของชายผู้นี้เหมาะสมมากกับหน้าที่ *นายหน้าหอ* ที่เกือบจะเป็นคำที่ตายไปแล้วในสังคมญี่ปุ่น

นายหน้าหอ มีหน้าที่ควบคุมดูแลงานทุกอย่างภายในคฤหาสน์ เคารพเชื่อฟังผู้เป็นประมุขโดยไม่มีข้อบิดพลิ้ว และไม่แสดงความรู้สึกส่วนตัวให้ปรากฏซึ่งนับว่าเป็นความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งของนายหน้าหอมืออาชีพ ซึ่งฉันคิดว่าคุราโมโตะมีความสามารถพิเศษนี้ติดตัวมาตั้งแต่เกิดเลยทีเดียว

“แต่ท่านครับ”

คุราโมโตะเอ่ยขึ้นทั้งที่อยู่ในท่าระวางตรงเป็นพิธีการ

“เมื่อคืนวาน หลังจากที่ท่านกลับห้องแล้ว มีคนโทรศัพท์มาครับ”

“อ้าว โทร.ถึงผมหรือ”

“ครับ แต่คนที่โทร.มาบอกว่าไม่จำเป็นต้องไปรบกวนท่านมารับสายก็ได้ ผมจึงขอให้เขาแจ้งเรื่องที่เป็นธุระเอาไว้”

“แล้วไง”

“คือ”

คุราโมโตะอีกอักนิดหนึ่งก่อนบอกว่า

“คนที่โทร.มาคือสารวัตรนิมูระครับ”

นิมูระคือสารวัตรประจำแผนกสืบสวนที่ 1 ของสำนักงานตำรวจจังหวัด โอซากาเมะ ผู้รับผิดชอบคดีที่เกิดขึ้นในคดีอาชญากรรมแห่งนี้เมื่อปีที่แล้ว

“เขาพูดคล้ายกับว่าจะมีผู้ช่วยคนหนึ่งมาหาท่านที่วันนี้”

พอเห็นนั่นเอียงคอทำท่าสงสัย ทนายหน้าหอกก็รายงานต่อด้วยเสียง
เนือยๆ

“สารวัตรบอกว่าชายคนนี้เป็นน้องชายของคนที่รู้จักที่ทำงานอยู่ใน
สำนักงานตำรวจจังหวัดโออิตะ และบอกด้วยว่าออกจะเป็นคนแปลกๆ
อยู่สักหน่อย”

“แล้วทำไมคนแบบนั้นถึงต้องมาที่นี่ด้วย”

“ดูเหมือนจะสนใจเรื่องคดีที่เกิดขึ้นที่นี่เมื่อปีก่อนครับ สารวัตรเล่าว่า
จู่ๆ เขาก็มาหาเมื่อวานนี้และถามอะไรๆ เกี่ยวกับคดี จากนั้นก็ขอให้สารวัตร
ช่วยยืนยันความถูกต้องของตำบลที่อยู่ของเราที่เขาได้มา และบอกว่าพรุ่งนี้
จะไปเยี่ยมเยียน สารวัตรลำบากใจเพราะอาจเป็นการรบกวนท่าน แต่จะทำ
เพิกเฉยเสียก็ไม่ได้เพราะเป็นน้องชายของคนที่รู้จักกัน ก็เลยแจ้งมาให้ทราบ
ด้วยความเกรงใจ”

“อืม”

นั่นจุดกล้องยาเส้นสูบก่อนถามว่า

“ชายคนนั้นชื่ออะไร”

“ชิมาดะครับ”

ฉันไม่รู้จักคนชื่อนี้และฉันตั้งใจไว้ตั้งแต่ต้นแล้วว่าจะไม่ต้อนรับแขก
แปลกหน้า เพราะไม่เช่นนั้นก็คงไม่ใส่หน้ากากซ่อนหน้าตัวเองมาใช้ชีวิตอยู่
กลางดงพงป่าบนภูเขาที่ห่างไกลผู้คนเช่นนี้

ยังเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักแม่แต่ชื่อ ทั้งยังบอกว่าสนใจเกี่ยวกับคดี
เมื่อปีก่อนด้วยแล้วยังไม่ต้อนรับใหญ่

“ทำยังไงดีครับ”

“ไล่กลับไป”

“รับทราบและจะปฏิบัติตามนั้นครับ”

ทั้งฉันและยูริอะไม่อยากนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นอีกเลย ตลอดหนึ่งปี
ที่ผ่านมาเราสองคนพยายามกันมามากแล้วที่จะลบความทรงจำที่คุกคามชีวิต
อันสงบสุขของเราอย่างหยาบโหดนั้นให้หมดสิ้นไปจากใจ

แต่วันนี้ถึงชายที่ชื่อชิมาดะจะไม่มา เราก็ต้องทำใจกันในระดับหนึ่ง
เพราะวันนี้คือวันที่ 28 กันยายน วันที่ชายทั้งสาม คือโออิชิ เก็นโซ...
โมริ ชิเงฮิโกะ... มิตามูระ โหริยุกิ จะมาเยือนคฤหาสน์ของเรา

วันนี้วันเดียว

ระเบียง

(เวลา 09.55 น.)

ยูริอะช่วยเซ็นวีลแชร์ออกจากห้องอาหาร

“จะกลับห้องเลยมั๊ยคะ”

ฉันสั่นศีรษะเมื่อถูกถามและบอกว่าอยากดูอะไร ๆ ไปตามระเบียง
รอบคฤหาสน์ก่อน

ยูริอะเซ็นวีลแชร์พาฉันไปทางระเบียงทางเดินที่โค้งตามแนวทรงกลม
ของ หอคอย ด้านที่มองผ่านหน้าต่างกระจกบานใหญ่ออกไปเห็นสวนที่จัดแบบ
ญี่ปุ่นอยู่ทางขวา

แสงแดดยามเช้าต้องลมอ่อน ๆ เข้ามาไหววูบอยู่บนพรมสีเทาที่ปู
บนทางเดิน สระน้ำกลางสวนกว้างที่โอบล้อมด้วยตึกใหญ่และตึกเล็ก
สะท้อนแสงเป็นประกายวิบวับ ทางเดินเล็ก ๆ โรยกรวดสีขาวลดเลี้ยวไป
ระหว่างสุ่มทุมพุ่มไม้ที่สีเริ่มซีดลงบ้างแล้ว

สาวน้อยเข็นฉันผ่านแนวหน้าต่างกระจกไปถึงประตูสีดำบานหนึ่ง
ทางขวาซึ่งเป็นประตูห้องบันไดลงไปได้ดิน ฉันเบือนหน้าจากประตูที่เชื่อมโยง
ไปถึงความทรงจำอันไม่เป็นมงคลครั้งนั้นโดยไม่รู้ตัว ยูริเอะก็เช่นกัน

ทันใดนั้นเอง...ฉันก็ต้องตกตะลึงตัวแข็งเกร็งอยู่บนวีลแชร์ เมื่อประตู
บานนั้นฉุดดึงให้เปิดออกจากด้านใน

“ฮะ...อ้อ อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

คนที่ก้าวออกมาจากห้องคือโนซาเว โทโมโกะ ผู้หญิงร่างผอมบาง
วัยสามสิบต้นๆ

โทโมโกะเป็นแม่บ้านที่เราจ้างเข้ามาทำงานเมื่อปลายปีที่แล้ว บ้าน
ของเธออยู่ในเมืองและเข้ามาทำงานที่นี่แบบไปกลับสัปดาห์ละสามวัน
ตามสัญญา แต่ในช่วงสามวันนับตั้งแต่เมื่อวานนี้เราขอร้องเธอเป็นกรณีพิเศษ
ให้ค้างอยู่ที่นี้

แม่บ้านของเราใส่ผ้ากันเปื้อน มือหนึ่งหิ้วตะกร้าสำหรับใส่ผ้าซัก
หยุดยืนก้มหน้านิดๆ คอยให้เราผ่านไปก่อน

โทโมโกะเป็นคนตระหนี่ตัวและพูดน้อย ตรงกันข้ามกับเนงิชิ ฟูมิเอะ
ผู้เป็นแม่บ้านที่อยู่ประจำในคฤหาสน์มาจนถึงวันนี้ของเมื่อปีที่แล้ว โทโมโกะ
มีคุณสมบัติเป็นแม่บ้านที่ดีโดยแท้ ในแง่ที่ทำงานตามหน้าที่อย่าง
ไม่ขาดตกบกพร่องโดยไม่ต้องให้สั่งแล้วสั่งอีก ทำให้เรานึกอยู่เสมอว่าโชคดี
ที่นอกจากจะมีหน้าตาห่ออย่างคุราโมโตะแล้วยังได้เธอมาทำงานด้วย
แต่ฉันไม่ชอบที่โทโมโกะเป็นคนขี้กลัวเกินกว่าเหตุ ทั้งยังไม่ชอบการวางท่า
นิ่งเฉยอย่างที่มองไม่ออกว่าใจจริงกำลังคิดอะไรอยู่เช่นเดียวกับคุราโมโตะ
ซึ่งบางครั้งทำให้ฉันหงุดหงิดมาก อย่างเช่น...ไซ่ ฉันไม่รู้ว่าจะคิดยังไงกับ
สามีภรรยา อายุต่างกันคนละรุ่นที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์อันแปลกประหลาด
แห่งนี้

“เอ่อ...ท่านคะ”

วันนี้โทโมโกะมาแปลก เธอไม่เคยเอ่ยปากคุยกับฉันมาก่อน

“อะไรเหรอ”

“คือห้องใต้ดินนะคะ”

“ทำไมเธอ”

“ดิฉันว่าจะบอกนานแล้วแต่ก็ยังลังเลอยู่ คือเข้าไปที่ไรดิฉันรู้สึกขนลุก
ยังไงไม่รู้”

ไม่แปลกอะไรที่เธอจะรู้สึกเช่นนั้น ใครก็ตามที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องใต้ดินเมื่อปีที่แล้ว ย่อมขนลุกขนพองเป็นธรรมดา
พอเกาะฉันยกมือขึ้นห้ามเมื่อโทโมโกะยังทำท่าว่าจะหลุดอะไรออกมา
เป็นคำๆ ต่อไป

“เราเปลี่ยนเตาเผาขยะเป็นอันใหม่และให้เขาทำความสะอาดห้อง
เรียบร้อยแล้วด้วย”

“ค่ะ เรื่องนั้นดิฉันทราบ แต่...มัน คือบางครั้งดิฉันได้กลิ่นแปลกๆ”

“กลิ่นเธอ”

“ค่ะ กลิ่นอะไรสักอย่าง แบบกลิ่นไส้”

“คิดไปเองละมัง”

“ก็...ค่ะ แต่มัน...”

“พอๆ”

ฉันทำเสียงแข็งนิดๆ เพราะรู้สึกได้ถึงความหวนไหวที่แฝงอยู่ในเสียง
ถอนหายใจของยูริเอะที่ยืนอยู่ข้างหลัง

“ผมว่าไปปรึกษากับคุณคูราโมโตะดีกว่านะ”

“อ้อ ค่ะ ขอโทษนะค่ะที่รบกวน”

ฉันมองตามหลังโทโมโกะที่รีบเดินเหมือนหนีออกไปจากตรงนั้นจนลับตา
และหันไปบอกกับยูริเอะ

“อย่าไปสนใจกับคำพูดของโทโมโกะเลยนะ”

ค่ะ สาวน้อยรับคำด้วยเสียงกระซิบก่อนเซ็นวีลแชร์ต่อไป

ยูริเอะพาฉันเลี้ยวไปทางขวาเข้าสู่ระเบียบทางเดินที่เราเรียกกันว่า
ระเบียบด้านเหนือ เลียบผนังตึกมุ่งไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของอาคาร

พอผ่านห้องครัวและห้องพักรับพนักงานมาได้ ทางเดินก็กว้างขึ้นเป็น
เท่าตัวและมองเห็นสวนอยู่ทางขวา ระเบียบทางเดินปูพรมสีเทาทอดตรงไป
ที่ประตูซึ่งอยู่สุดทาง โดยที่ระเบียบส่วนที่กว้างออกไปนั้นพื้นเป็นไม้จัดเป็น

ลายโมเสกและรูปพรหมทับอีกที

ผนังด้านขวามีหน้าต่างกระจกเรียงห่างกันเป็นระยะ ส่วนผนังด้านซ้ายมีภาพวาดใหญ่น้อยใส่กรอบประดับไว้ ภาพวาดสีน้ำมันในกรูสะสมนี้เป็นผลงานที่ฟูจิฮูมะ อิซเซ จิตรกรระดับอัจฉริยะถ่ายทอดภาพที่เขาจับได้ด้วยดวงตาแห่งหัวใจลงบนผืนผ้าใบให้ปรากฏเป็นภาพเหนือจริงราวอยู่ในโลกของมนตร์มายา

วันนี้ ชายทั้งสามจะมาที่คฤหาสน์เพื่อชมภาพวาดในกรูสะสมด้วยความหวังเช่นเคยว่าถ้าโชคเข้าข้างก็อาจได้ไปไว้ครอบครอง คฤหาสน์ของเรารับแขกเพียงปีละครั้งในวันที่ 28 กันยายน ซึ่งเป็นวันครบรอบการถึงแก่กรรมของอิซเซ

นอกจากนั้นวันนี้ยังเป็นวันครบรอบการเสียชีวิตของเนงิชิ ฟูมิเอะ แม่บ้านที่พบกับจุดจบอย่างน่าอนาถอีกด้วย และพรุ่งนี้ 29 กันยายนก็เป็นวันครบรอบการตายของมาซากิ ซิงโงะ อดีตลูกศิษย์คนหนึ่งของอิซเซ

“เราไปบอกให้คุณคุราโมโตะจัดดอกไม้ไว้ที่ห้องอาหารดีกว่ามั๊ย”

ฉันเอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ดอกไม้...”

ยูริเอะคงจะฉงน

“ทำไมเธอคะ”

“เพื่อแสดงความระลึกถึงผู้ตายไง”

ฉันตอบเสียงขรึม

“โดยเฉพาะการตายของเขา...มาซากิ ซิงโงะ”

“ขอที อย่าพูดถึงได้มั๊ย”

ฉันเหลียวไปมองก็เห็นดวงตาดำใสเหมือนแก้วที่จ้องมองหน้ากากขาวของฉันทั้งแววสะท้อนใจอยู่จางๆ

“อย่าพูดถึงเรื่องเศร้าอย่างนั้นเลยคะ”

“เศร้าเธอ”

ฉันเผยอริมฝีปากคล้ายยิ้มเยาะตัวเองและปล่อยให้หนักแน่นไปถึงปีที่ผ่านมาโดยไม่พยายามหลีกเลี่ยงความเป็นจริง